ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Χτὲς ἀνάγκασα τὸν Κάρολο νὰ μοῦ ὁρκιστῆ, ὅτι θὰ γίνῃ σύζυγός σου, συνέχισε ἡ Σιμώνη. Ἐπομένως δὲν μπορεῖς πειὰ ν' ἀποφύγῃς. Εἶμαι βέβαιη πὼς μετὰ τὸ θάνατό μου θὰ τὸν ἀγαπήσῃς μὲ περισσότερη θέρμη καὶ θὰ ζήσῃς μαζύ του εὐτυχισμένη. Ὁρκίσου μου λοιπὸν κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο...

Ἡ κόρη τοῦ πλοιάρχου ντὲ Μεὰλ δὲν ἀπάντησε. Ἀλλὰ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τοῦ στήθους της καὶ τὸ τρεμούλιασμα τῶν χεριῶν της μαρτυροῦσαν ἀρκετὰ φανερὰ τὴ μεγάλη της θλίψη....

— Ὁρκίσου μου, Ζερμαίν, ἐπανέλαβε παρακλητικὰ ἡ Σιμώνη.

— Τὸ ὁρκίζομαι! ἀποκρίθηκε συντριμμένη ἡ Ζερμαίν.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄκρα σιγὴ ἐβασίλεψε μέσα στὸ σπήλαιο. Δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ οἱ λυγμοὶ τῆς Ζερμαὶν καὶ τὸ σιωπηλὸ κλάψιμο τῆς Σιμώνης. Τὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι ἐξακολουθοῦσε νὰ χαϊδεύῃ τὰ χορτάρια καὶ τὰ θαλασσινὰ πουλιὰ φτερούγιζαν γύρω πρόσχαρα.

— Ἄκουσέ με, Ζερμαίν, εἶπε πάλι σὲ λίγο ἡ Σιμώνη. Ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω καὶ μιὰ ἄλλη χάρι...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μεὰλ σηκώθηκε μὲ τὸ πρόσωπο δακρύβρεχτο καὶ ψιθύρισε βαθειὰ συγκινημένη :

— Σὲ ἀκούω, φιλτάτη μου! Εἶμαι ἕτοιμη πειὰ νὰ σὲ ὑπακούσω τυφλά...

— Νὰ τί θέλω ἀπὸ σένα, Ζερμαίν μου... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχουν, ἀγνοοῦν τὰ τῆς θρησκείας μας. Ἐπομένως, μονάχα στὴ μητέρα σου καὶ σ' ἐσένα θὰ καταφύγω γιὰ τὶς τελευταῖες προετοιμασίες μου...

Ἡ Ζερμαὶν τῆς ἀπάντησε μὲ μιὰ ἁπλῆ κλίση τῆς κεφαλῆς της, μὴ μπορῶντας νὰ πῇ λέξι ἀπ' τὴ συγκίνησί της.

— Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, ἐξακολούθησε ἡ Σιμώνη. Ἐπρότεινα στὴν καλή μου Παρβατὶ νὰ βαφτιστῆ κι' ἐδέχτηκε. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν πειά. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, ἂν ἐγὼ δὲν ὑπάρχω στὴ ζωή, νὰ φροντίσῃς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὴ μέση κάθε ἐμπόδιο ποὺ θ' ἀνέβαλε τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ....

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Σιμώνη μου...

Ἡ ἄρρωστη ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι της στοὺς ὤμους τῆς ἐξαδέλφης της καὶ ψιθύρισε :

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα ἐπίσης νὰ πεισθοῦν ὁ θεῖος μου καὶ ὁ Δανδαρὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τῆς τροφοῦ μου. Γιὰ τὸν τελευταῖο, τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτερο, γιατὶ προηγήθηκε ἀτ' αὐτὸν ἡ γυναῖκα του. Ὁ θεῖος μου ὅμως ἀνήκει σὲ μιὰ ἀρχαία οἰκογένεια Ἰνδῶν πολεμιστῶν καὶ σέβεται τὴ θρησκεία του. Φοβοῦμαι λοιπόν, ὅτι θὰ ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ ἐξομότης. Τί λές, ἀναλαμβάνεις ἐσὺ νὰ τὸν πείσῃς ;

— Θὰ δοκιμάσω, ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε ἡ Ζερμαὶν μὲ μιὰ τρυφερότητα σχεδὸν μητρική.

Τὸ πρόσωπο τῆς ἄρρωστης ἔλαμψε ἔξαφνα ἀπὸ χαρά.

— Καὶ τώρα δὲν ἔχω παρὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴν τελευταία παραγγελία μου. Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐγκαταλείψω, μετὰ τὸ θάνατό μου, αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἐπιθυμῶ νὰ τοποθετηθῆ τὸ λείψανό μου...

Ἀλλὰ σταμάτησε. Ἡ Ζερμαὶν ἔκλαιγε τόσο δινατά, ὥστε ἡ Σιμώνη τὴ λυπήθηκε.

— Ὤ, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε. Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ σπαράζῃς τὴν καρδιά!... Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι τὰ δάκρυά σου μοῦ κάνουν σκληρότερο τὸ χωρισμό ; Ἐσὺ εἶσαι τόσο γενναιόψυχη, Ζερμαίν μου.... Μὴν ἀφίνῃς νὰ σὲ κυριεύῃ ἡ ὑπελπισία... Προσπάθησε νὰ μοῦ χαμογελᾶς ὥς τὴν τελευταία ὥρα, ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φτάσῃ...

Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἰλοᾶ κατέβαλε μιὰ ὑστάτη προσπάθεια καὶ μὲ κομμένη φωνὴ πρόσθεσε :

— Θέλω λοιπόν, Ζερμαίν μου, νὰ βάλετε τὸ νεκροκρέββατό μου ἐδῶ μέσα ἅπου βρισκόμαστε τώρα, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὴ θάλασσα...

Προσήλωσε κατόπιν τὸ βλέμμα της πρὸς τὴ δύσι καὶ εἶπε μὲ ὕφος ὀνειροπόλο :

— Στὶς Ἰνδίες, ὅταν θάβουν τοὺς νεκρούς, τοὺς βάζουν νὰ βλέπουν πρὸς τὴν ἀνατολή. Ἐγὼ θέλω νάμαι γυρισμένη πρὸς τὴ δύσι, γιὰ νὰ βλέπω τὸν ἥλιο ποὺ θὰ βασιλεύῃ...

Καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἥσυχο τόνο τῆς φωνῆς ἐσιωπήρωσε :

— Συνέταξα καὶ τὴ διαθήκη μου, τὴν ὁποία ἐπεκύρωσε ὁ θεῖος μου.... Ὅλη μου τὴν περιουσία τὴν ἀφίνω σ' ἐσένα, Ζερμαίν μου. Ἡ μόνη ὑποχρεώσίς σου, καθὼς καὶ τοῦ Καρόλου, θάναι νὰ κρατήσετε κοντά σας τὸν Δανδαρὶ καὶ τὴ γυναίκα του, ἂν δεχτοῦν ἐννοεῖται. Μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα θὰ προστατεύετε τοὺς φτωχοὺς καὶ θὰ εὐεργετεῖτε τοὺς δυστυχισμένους, πρὸ πάντων τὰ παιδιά. Ἐπίσης θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ προικίζῃς τὶς ὀρφανὲς κοπέλλες, τὶς ὁποῖες ὑπεστήριζα ὥς τώρα ἐγώ... Νὰ ἕνα ἀντίγραφο τῆς διαθήκης μου.

Ἡ Σιμώνη εἶχε κουραστεῖ πειὰ καὶ μὲ κόπο ἀποτελείωσε τὴ θλιβερή της ὁμιλία.

Ἡ Ζερμαὶν πῆρε τὴ διαθήκη, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ. Τὰ μάτια της ἦταν βουρκωμένα.

Ἡ Ζερμαὶν πῆρε τὴ διαθήκη, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ. Τὰ μάτια της ἦταν βουρκωμένα.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω ἀκόμη, τὴς εἶπε ἡ Σιμώνη, ὅταν πεθάνω νὰ μοῦ κόψῃς τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ πολυτιμότερα πετράδια τῆς κοσμηματοθήκης μου νὰ κατασκευάσῃς ἕνα στεφάνι καὶ νὰ τὸ ἀφιερώσῃς στὴν Παναγία τῆς Νικαίας, κρεμῶντας το στὸ παρεκκλῆσι μας. Καὶ τώρα εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσουμε πίσω. Ὁ θεῖος μου θἄχῃ ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ. Μὴ λησμονήσῃς ὅμως καμμιὰ παραγγελία μου. Αὔριο, μὴν ξεχνᾶς, ξημερώνει Λαμπρή... Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ ἐφέτος θὰ τὴ γιορτάσω.... στοὺς οὐρανούς!...

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Σιμώνη πατοῦσε τὸ πόδι της στὸ πρῶτο σκαλὶ τῆς λιθίνης σκάλας τοῦ σπηλαίου, γύρισε κι' ἀγκάλιασε μὲ τὸ βλέμμα της τοὺς γύρω λόφους καὶ τὴ θάλασσα.

— Δὲν σᾶς ἀποχαιρετῶ, ὡραῖες μου ἀκρογιαλιές, ψιθύρισε συγκινημένη, γιατὶ θὰ μ' ἔχετε κοντὰ σας γιὰ πάντα... σὲ λίγο!

Ἀκούμησε κατόπιν στὸ μπράτσο τῆς Ζερμαὶν καὶ γύρισαν μαζὺ στὴν ἔπαυλι.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνας παπᾶς συνομιλοῦσε στὴ μεγάλη αἴθουσα μὲ τὸ θεῖο τῆς Σιμώνης καὶ τὸν Κερβάλ.

— Ὤ, πάτερ μου! κραύγασε ἡ Σιμώνη μόλις τὸν εἶδε. Σᾶς ἔστειλε βέβαια ὁ καλὸς Θεός... Ἔρχεστε νὰ ἀνοίξετε τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ στὸ φτωχό σας τέκνο... Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμηθήκατε!

Τοῦ μιλοῦσε μὲ τὰ χέρια σηκωμένα ψηλά, σὰν νἄχε μπροστά της κανέναν ἅγιο, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἀπλωνόταν μιὰ παιδικὴ χαρά.

Ὁ παπᾶς κύτταξε τὴ Σιμώνη μὲ τὴ μελαγχολικὴ συμπάθεια ἐκείνων ποὺ ἔχουν ὑποφέρει πολλὰ στὴ ζωή τους καὶ ποὺ βλέπουν τὸ θάνατο σὰν ἀπολύτρωσι. Τῆς ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

Τὴν ἐγνώριζε ἀπὸ μικρή. Αὐτὸς τὴν εἶχε βαφτίσει κι' αὐτὸς ἀργότερα, ὅταν ἐνηλικιώθηκε, τῆς ἔδωσε τὴν πρώτη κοινωνία.

Καὶ τώρα ξαναπέρασε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία ὁλοκλήρων ἐτῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νἄρθῃ ἡ μέρα ποὺ θὰ εὐλογοῦσε καὶ τὰ στέφανα τοῦ γάμου της...

— Ὤ, τί καλὰ ποὺ κάνατε νἀρθῆτε! ἐξακολούθησε ἡ Σιμώνη. Ξέρω καλὰ πὼς ἤρθατε μ' ἄλλη ἰδέα. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέστε, πάτερ μου. Τὰ δεκαεννιὰ χρόνια ποὺ ἔζησα, μοῦ ἀρκοῦν. Ἡ ὥρα αὐτὴ ἔπρεπε νἀρθῆ, ἐπὶ τέλους!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἡ κυρία ντὲ Μεάλ. Ὁ Δανδαρὶ καὶ ἡ Παρβατὶ στεκόντουσαν ἀκίνητοι σὲ μιὰ ἄκρη.

Ἡ Σιμώνη τοὺς προσκάλεσε ὅλους κοντά της, ω' ἕνα νεῦμα της κι' ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν σκυφτοὶ καὶ σκυθρωποί.

Τότε ἡ ἄρρωστη κόρη γύρισε πάλι πρὸς τὸν ἱερέα :

— Πάτερ μου, τοῦ εἶπε, ἡ παρουσία σου ἐδῶ πέρα δὲν εἶνε περιττή. Ἔχεις τρεῖς δουλειὲς νὰ κάμῃς. Νὰ τελέσῃς ἕνα βάφτισμα, νὰ εὐλογήσῃς ἕνα γάμο καὶ νὰ συγχωρήσῃς τὶς ἁμαρτίες μιᾶς ἑτοιμοθάνατης....

(Ἀκολουθεῖ)

τοὺς ἄλλους συντρόφους, ρώτησε :

— Κύριοι συνάδελφοι, ἐγκρίνετε νὰ πάρῃ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας ;...

— Ὄχι, ἀπάντησαν αὐτοὶ μὲ μιὰ φωνή.

— Τότε νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα ἄλλο. Ἕνα ὑπουργεῖο ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ δρᾶσι. Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, ἐπὶ παραδείγματι.... Συμφωνεῖτε ὅλοι :...

— Μάάάάάλιστα.

— Τὰ συγχαρητήριά μου τότε, κύριε Ὑπουργὲ τῆς Δικαιοσύνης!

* * *

Πρώτη πρᾶξις μου, ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἦταν νὰ διορίσω τὸν Ἀντώνη τὸν Κολώνια —καλή του ὥρα ἐὰν ζῇ— τὸν δικαστικὸ κλητῆρα, Γενικὸν Εἰρηνοδίκην τῆς Ἡγεμονίας.

Δὲν ξέρω ἂν... εἶδε τὸν διορισμό του ποτέ!

Ἀλλὰ ἐντωμεταξύ, πρὶν ν' ἀνορθωθῆ ἡ Δικαιοσύνη καὶ οἱ ἄλλοι κλάδοι τῆς Διοικήσεως, ἐξερράγη τοῦ Γουδιοῦ τὸ κίνημα ς' ἔτσι σύσσωμο τὸ ὑπουργικό μας Συμβούλιο γλύτωσε ἀπὸ κανένα ἐπιβαλλόμενο, χρειαζούμενο κι' ἀπαραίτητο... ξυλοκόπημα.

Ἐσώθησαν δὲ ἔτσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.